



Raaf of duif...

- * intochtslied ps. 98: 1 en 3
- * stil gebed
- votum en groet

***Onze hulp is in de naam des Heren
die de hemel en de aarde gemaakt heeft,
die trouw is en trouw blijft
en niet laat varen het werk van zijn handen.
Genade zij u en vrede van God onze Vader
en van onze Here Jezus Christus,
in de gemeenschap van en met de Heilige Geest.***

- * lied 249: 1 - 3
- * gebed om de Heilige Geest
- * bijbellezingen: O.T. Gen. 8: 1 - 20
N.T. Joh. 14: 15 - 31

- * lied 326: 1, 2 en 5
 - * preek n.a.v. Gen. 8: 9a
- collecte**

- * lied 244: 1, 2 en 4
- * geloofsbelijdenis
- * lied 255: 1
- * gebed/voorbede
- * slotlied 477: 1 en 2
- * zegenbede

***De genade van onze Here Jezus Christus
en de liefde van God
en de gemeenschap met de Heilige Geest
Is met u allen.***

Wat een teer moment. Wat een enorm teer moment, toen dat venster van de ark openging en de vogel uitvloog!

Kunnen we ons er een voorstelling van maken? 't Was het enige levende wezen dat er rondvloog. Niets was er! Één uitgestrekte woeste massa... Geen geluid hoorbaar... Of toch! Het snikken van Gods hart!

Want wat denken we zal er zijn omgegaan in het hart van de Schepper toen Hij de kolken van de waterdiepten opende, de sluizen van de hemelen ontsloot en de wilde watermassa's Zijn oordeel uitvoerden... wat denken we zal er zijn omgegaan in het hart van die God die luid en duidelijk liet en laat weten: geen behagen te hebben in de dood van een zondaar!

Zijn schepping als bij 'in den beginne': *de aarde werd woest en ledig...*

Niets! Leeg! Stil als het graf...

"Want zo zegt de Here, die de hemelen geschapen heeft – Hij is God – die de aarde geformeerd en haar gemaakt heeft, Hij heeft haar gegrondvest; niet tot een baaierd heeft Hij haar geschapen, maar ter bewoning heeft Hij haar geformeerd: Ik ben de Here en er is geen ander. Ik heb niet in het verborgene gesproken noch ergens in het land der duisternis; Ik heb tot het nakroost van Jacob niet gezegd: Zoek Mij tevergeefs. Ik, de Here, spreek wat recht is, verkondig wat rechtmatig is. Vergadert u en komt, nadert tezamen, gij die uit de volken ontkomen zijt". – 't Is alsof God in deze woorden uit Jesaja 45 terugkijkt over die immens stille watervlakte van Zijn oordeel... ze schuiven bijeen Noach en de zijnen – ze horen Gods stem... de regen is opgehouden... "Verkondigt en voert gronden aan. Ja laten zij tezamen beraadslagen. Wie heeft dit vanouds doen horen, het van overlang verkondigd? Ben Ik het niet, de Here? En er is geen God behalve Ik, een rechtvaardige, verlossende God is er buiten Mij niet..."

Doodse stilte buiten de ark.... Ingehouden adem binnen de ark.... Oneindige pijn, bovenmenselijk verdriet in het hart van God...

Daar vliegt een vogel! Een raaf....

Hoe passend – zwart – zijn gekras doorsnijdt de stilte... Hoort u het? Dat gekras?!?

Het enige dat daarbuiten te horen is – een angstaanjagend geluid.

Horend bij de dood!

Ineens is daar weer die stilte... niet dan stilte... *"Wendt u tot Mij en laat u verlossen, alle einden der aarde, want Ik ben God en niemand meer. Want Ik heb gezworen bij Mijzelf, waarheid is uit Mijn mond uitgegaan, een woord dat niet zal worden herroepen: dat voor Mij elke knie zal buigen, dat bij Mij elke tong zal zweren"....*

Zal er zich iets bewogen hebben in de ark? Immers juist de dieren voelen veranderingen in de natuur haarscherp aan...

Plotseling is er weer geklapwiek van vleugels, toevliëgend op de ark en weer dat gekras... als een vreugdekreet! De raaf heeft holte gevonden voor haar voet op... de kadavers en de karkassen, drijvend op de afnemende vloed. Zodra ze haar klauwen slaat in de verrotting wordt het weer stil.

Het moet snijden in Gods hart! Alleen liefde kent dit verdriet! "...en Jezus weende bitter...". God zag de corrupte wereld, de mens waarvan Hij houdt! Hij zag en ziet verderf woekeren als de kanker... Hij wist dat tenzij Hij Zijn oordeel erover uitsprak de mens zou sterven....

- ..."En gelijk het geschiedde in de dagen van Noach, zó zal het ook zijn in de dagen van de Zoon des Mensen: zij aten, zij dronken, zij huwden, en zij werden ten huwelijk genomen tot op de dag waarop Noach in de ark ging en de zondvloed kwam en allen verdelgde". -

De raaf volde zich dáár thuis! Hij was een aaseter – hij leeft op de dood...

Wat zal er door Noach en de zijnen zijn gegaan?

Confrontatie met de werkelijkheid – de wereld... de dood, alleen verlossing, leven in de ark!

Wat gaat er door ons heen? Is het gevoelen, het wezen van de raaf ons vreemd?

Voelen wij ons thuis in deze wereld? Het woord spreekt al vanuit het begin

van het Oude Testament over de volgelingen van God als ... *bijwoners en vreemdelingen*, tot in het Nieuwe Testament van *pelgrims*! De pinnen los in de grond!... Allesbehalve *wereldgelijkvormig*!

Maar is dat zo voor ons? De wateren van de vloed zijn opgedroogd, het teken van de regenboog staat kleurend aan de hemel...: God zal de wereld nooit meer zó verwoesten! *"Ik dan richt Mijn verbond met u op, dat voortaan niets dat leeft, meer door de wateren van de zondvloed zal worden uitgeroeid, en dat er geen zondvloed meer wezen zal om de aarde te verderven. En God zeide: dit is het teken van het verbond...: Mijn boog stel Ik in de wolken... Als de boog in de wolken is, dan zal Ik hem zien, zodat Ik Mijn eeuwig verbond gedenk tussen God en alle levende wezens van alle vlees dat op de aarde is..."*.

Máár... is de wereld veranderd?

Heerst er niet nog steeds de zelfde vorst... de overste van deze duister-nis... de overste van de machten in de lucht... de mensenmoordenaar van *de beginnel*? Hoe zou ook Noach dat immers na pas uitgegaan te zijn onder Gods zegen dat ervaren... De mens voelt zich, na de zondeval, van nature thuis in deze wereld – die trekt! Als de raaf bouwt de mens zo snel, zo graag, haar bestaan op de drijvende dood! *"Waar uw schat is daar zal ook uw hart zijn..."*. En zelfs!: *"als ik het goede wil doen is het kwade in mij..."*.

Wij mogen het angstig vinden, luguber dat gekras van de raaf in onze verbeelding, maar is het niet als bij een ordinaire horrorfilm het appelleert aan diep liggende gevoelens... het trekt! Schepselen van de levende God, genodigd tot de Ark van het behoud – Jezus Christus... *"Het oude is voorbijgegaan, zie het nieuwe is gekomen"...* *"Gij geheel anders, omdat je Christus hebt leren kennen"...* *"een leesbare brief van God de Vader" voor de wereld?*

"Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij Mijn geboden bewaren. En Ik zal de Vader bidden en Hij zal u een andere Trooster geven om tot in eeuwigheid bij u te zijn, de Geest der waarheid, die de wereld niet kan ontvangen, want zij ziet Hem niet en kent Hem niet; maar gij kent Hem, want Hij blijft bij u en zal... in u zijn...".

O, hoe groot is Gods genade! Zo graag wil Hij het leven, de overstromende volheid van Zijn liefde, aan ons kwijt... maar kan Hij het? Kan Hij het bij mij, bij u, bij jouw die het gekras van de raaf maar al te goed kennen!? Denken we alleen maar aan de bergrede – de geboden van Jezus! Hoe eng is de poort en smal de weg, immers wat doen we ermee in ons leven? Met.. dat kruis!? Dat Juk?! Zijn liefde?! Hebben wij lief omdat..?

We schaarden ons achter Jezus: *"vergadert u en komt, nadert tezamen, gij die uit de volken ontkomen zijt"* en wees eerlijk: ken ik méér – het geweldig grote meer – het meer bovenop de wedergeboorte – het meer dat de wereld niet kent? Is dat bij mij? Is dat in mij? GODS GEEST – de realiteit van het gevierde Pinksterfeest?

"Daarna liet hij een... duif uit om te zien, of de wateren afgenomen wzren van de aardbodem...". Is het zó stil, dat we de ruis van zijn vleugels horen, of overstemt het gekras van de raaf?! Nogmaals: wat een teer moment, maar nu meer en vol van goddelijke liefde, toen nog eens dat venster van de ark openging en de duif uitvloog! O wonderbaar hart van God! Hoe wonderlijk de stille symboliek als bij het *"in den beginne"* nadat de aarde woest en ledig werd: *"en de Geest Gods zweefde over de wateren"*!

"En als Hij komt - de Geest der waarheid – zal Hij de wereld overtuigen van zonde..." – hoe contrasteert de duif met de raaf! – *"...en van gerechtigheid..."* – hoe geeft ze het verlangen van God gestalte – *"...en van oordeel..."* – hoe ernstig is het woord: ***"doch de duif vond geen rustplaats voor het hol van haar voet..."***

Daar vliegt ze... over het water!, van Oost naar West van Zuid terug naar de berg Sions ver in het Noorden, naar de Ark van het verbond..., ze vindt geen rustplaats voor het hol van haar voet..., immers, als ze kan neerstrijken, schrikken wij haar weer zo gauw op...!

"Mijn Geest zal niet in eeuwigheid twisten met de mens, omdat hij óók vlees is...".

De wereld kent hem niet, zijn in het vlees opgegaan, volgt haar lusten na: eet drinkt en weest vrolijk en wat dan nog als wij morgen sterven... ze vindt je dwaas als je niet meedoet..., mee wilt doen – omdat je gekozen hebt!, gekomen bent – *opgestaan* – uit de vloed: *als tegenbeeld dáárvan (van de*

arkgeschiedenis) redt u thans de doop, die niet is een afleggen van lichamelijke onreinheid, maar van een bede om een goed geweten tot God... , wie dáárom niet mee wil doen, kent die niet de strijd van vlees en Geest? Van de oude mens, die ondanks het belijden van afleggen toch telkens weer zo vaak z'n krassend geluid laat horen – de stille ruis van de vleugels van de vogel van God verscheurend. Kan Hij komen op mij? Kan Hij komen bij mij? Zoals Jezus belooft: komen in mij? Vindt ze holte voor haar voet?

Hij heeft in elk kind van God een aanzet gemaakt bij de wedergeboorte, maar kan Hij er een rustplaats vinden: rust Gods Geest op mij? Besef ik het grote wonder van deze belofte van God in Jezus, dat Hij ons zó einde-loos liefheeft, dat Hij zelf in deze demonische wereld de mens zoekt... want Hij houdt zoveel van ons!

De wereld ligt vast besloten onder het komende eindgericht, de wereld die volkomen onder de vloek ligt! De wereld die Godvijandig is! Laat het tot ons doordringen dat zelfs het allermooiste... de roos, bloedrood, met daarop een dauwdruppel, zucht onder die loden last van het oordeel!

Zalig de mens waar de duif kan neerstrijken, die roept: *Ga mij niet voorbij o Heiland, ga mij niet voorbij! Wijl gij anderen zegent Heiland, zegen nu ook mij... Op uw zoenbloed pleit ik Heiland, voor des Vaders troon, daar wilt Gij mijn Midd'laar wezen; hoor mij, Gij Gods Zoon.*

Hij hoort! Hij hoort – Zijn hart is gespitst op elke plek om neer te strijken, om zichzelf ten volle te doen kennen... Hij wil wonen bij *'de nederigen en verbrijzelden van hart'*; het hart dat zegt: Ik ellendig mens... Het hart dat zichzelf kent en haakt naar het kruis! *"Ik weet niets dan Jezus Christus en dien gekruisigd..."*; dáár komt Hij en doet Zich kennen: *"ben Ik het niet de Here? Er is geen verlossende God buiten Mij..."*

"Wij komen allemaal voor God te staan! Alten we niet zo dwaas zijn als de mens ten tijde van Noach en denken dat het wel niet zo'n vaart zal lopen... "Noach, je bent veel te serieus... ". Het zal blijken of Hij plaats vond in ons en intussen verraadt de vrucht de boom! Wie zegt zijn eigendom te zijn dient te beseffen dat zijn leven dan apart gezet is om geheiligd te worden – om een rustplaats te zijn voor de duif.

Hoor het geruis vanmorgen/middag/avond van Zijn vleugels...HIER! Hij zoekt! Ik hoor Zijn rouwend, klagend geluid, bedroefd..., als Zijn Zender met Kerst zoekt Hij plaats... en er was voor Hem geen plaats bij ons??

Waar de holte van haar voet plek vindt, weet u hoe dat bezoek genoemd wordt? Opwekking! Is dat ook uw verlangen?

Ik zie Hem zoeken naar... waarheid..., tekenen van berouw..., bewijzen van verbrokenheid... Het oordeel van God begint bij... Zijn huis! (als het daar begint wat moet het dan voor de wereld wel niet inhouden?), Hij scheidt *wijs* van *dwaas*... en dwaas zal blijken de maagd die het ontbrak aan olie – de volheid van de Heilige Geest!

Het hemelvenster ging open op de eerste Pinksterdag... De duif vloog uit en zoekt holte voor haar voet, ook *nu* nog! Maar waar het ik, de mens, centraal staat, komt Hij niet! Waar zondige gewoonten, onbeleden en onbestreden zonden zijn, woont Hij niet. Waar de Lamsgestalte niet zichtbaar wordt, blijft Hij niet... In een onveranderd leven is voor Hem geen plaats!

Maar weet, Hij is hier en verlangt nar ons, naar een ieder, om te vervullen, om de grootheid van God, om Christus, te doen kennen: Zijn Liefde!

Dat heet genade, grenzeloos, de duif zwevend over de wateren van het oordeel, zoekend naar een rustplaats. De Trooster!

Zegt mijn hart:

Gij zijt al mijn troost o Heiland

Ja mijn troost geheel

In de hemel en op aarde

blijft Gij steeds mijn deel?

Dán roept mijn hart: JEZUS – ARK – MIJN HEILAND wees mij nú nabij! IN mij! Wijl gij anderen zegent... en God beweegt onder ons! ... Heiland ga mij niet voorbij.

Strek u uit naar dit wonderbare meer van Gods liefde – de vervulling in de Heilige Geest.

Amen.